

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 23 grudnia 2015 r.*

Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2006/123/WE — Przedmiotowy zakres zastosowania — Działalność związana z wykonywaniem władzy publicznej — Zawód kominiarza — Zadania należące do „ochrony przeciwpożarowej” — Ograniczenie terytorialne zezwolenia na prowadzenie działalności kominiarskiej — Usługa świadczona w ogólnym interesie gospodarczym — Konieczność — Proporcjonalność

W sprawie C-293/14

mającej za przedmiot wnioszek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Oberster Gerichtshof (sąd najwyższy, Austria) postanowieniem z dnia 20 maja 2014 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 13 czerwca 2014 r., w postępowaniu:

Gebhart Hiebler

przeciwko

Walterowi Schlagbauerowi,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: A. Tizzano (sprawozdawca), wiceprezes Trybunału, pełniący obowiązki prezesa pierwszej izby, F. Biltgen, E. Levits, M. Berger i S. Rodin, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Szpunar,

sekretarz: L. Carrasco Marco, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 6 maja 2015 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu M. Hieblera przez G. Medwescheka, Rechtsanwalt,
- w imieniu M. Schlagbauera przez A. Seebachera, Rechtsanwalt,
- w imieniu rządu austriackiego przez G. Eberharda, działającego w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu rządu niderlandzkiego przez M. Bulterman i J. Langera, działających w charakterze pełnomocników,

* Język postępowania: niemiecki.

— w imieniu Komisji Europejskiej przez F. Bulsta, T. Scharfa oraz H. Tserepę-Lacombe, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 16 lipca 2015 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 2 ust. 2 lit. i), art. 10 ust. 4 i art. 15 ust. 1, art. 15 ust. 2 lit. a) i art. 15 ust. 3 dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 376, s. 36).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach skargi rewizyjnej w sporze między G. Hieblerem i W. Schlagbauerem, dwoma obywatelami austriackimi wykonującymi zawód kominiarza, w przedmiocie powództwa W. Schlagbauera mającego na celu spowodowanie zaprzestania nieuczciwej praktyki handlowej zarzucanej G. Hieblerowi w ramach wykonywania jego działalności zawodowej.

Ramy prawne

Prawo Unii

- 3 Motywy 17, 70 i 72 dyrektywy 2006/123 mają następujące brzmienie:
  - „(17) Niniejsza dyrektywa obejmuje jedynie usługi, które są świadczone z powodów ekonomicznych. Usługi świadczone w interesie ogólnym nie są objęte definicją w art. [57 TFUE], nie są zatem objęte zakresem zastosowania niniejszej dyrektywy. Usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym są usługami świadczonymi z powodów ekonomicznych i w związku z tym są objęte zakresem zastosowania niniejszej dyrektywy. Jednakże niektóre usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym, na przykład usługi mogące występować w dziedzinie transportu, są wyłączone z zakresu zastosowania niniejszej dyrektywy, a niektóre inne usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym, na przykład usługi, które mogą występować w dziedzinie usług pocztowych, są objęte odstępstwem od zawartego w niniejszej dyrektywie przepisu dotyczącego swobody świadczenia usług. Niniejsza dyrektywa nie dotyczy finansowania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym i nie ma zastosowania do systemów pomocy udzielanej przez państwa członkowskie, w szczególności w dziedzinie polityki społecznej, zgodnie ze wspólnotowymi regułami konkurencji. Niniejsza dyrektywa nie dotyczy dalszych działań związanych z białą księgą Komisji dotyczącą usług interesu ogólnego.
- [...]
- (70) Na użytek niniejszej dyrektywy i bez uszczerbku dla art. [14 TFUE] usługi mogą być uznane za usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym, jedynie wtedy, gdy są one świadczone w ramach specjalnych zadań użyteczności publicznej, powierzonych usługodawcy przez dane państwo członkowskie. Powierzanie zadań może odbywać się w drodze jednego działania lub większej liczby działań, których forma jest ustalana przez dane państwo członkowskie; powinny one dokładnie określać charakter tego specjalnego zadania.

[...]

(72) Usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym wiążą się z wykonywaniem istotnych zadań dotyczących spójności społecznej i terytorialnej. Procedura oceny przewidziana w niniejszej dyrektywie nie powinna utrudniać wykonania tych zadań. Procedura ta nie powinna mieć wpływu na wymogi, których spełnienie jest niezbędne do wykonania takich zadań; jednocześnie powinny zostać podjęte kwestie nieuzasadnionych ograniczeń swobody przedsiębiorczości”.

4 Artykuł 2 dyrektywy 2006/123 stanowi:

„1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do usług świadczonych przez usługodawców prowadzących przedsiębiorstwo w państwie członkowskim.

2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do następujących rodzajów działalności:

[...]

i) działań, które są związane z wykonywaniem władzy publicznej zgodnie z art. [51 TFUE];

[...]”.

5 Artykuł 4 tej dyrektywy przewiduje:

„Na użytek niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

[...]

6) »system zezwoleń« oznacza każdą procedurę, zgodnie z którą od usługodawcy lub usługobiorcy faktycznie wymaga się podjęcia kroków w celu uzyskania od właściwego organu formalnej lub dorozumianej decyzji dotyczącej podjęcia [dostępu do] lub prowadzenia działalności usługowej.

7) »wymóg« oznacza wszelkie zobowiązanie, zakaz, warunek lub ograniczenie przewidziane w przepisach ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych państw członkowskich lub wynikające z orzecznictwa, praktyki administracyjnej lub zasad stosowanych przez zrzeszenia zawodowe, lub też wspólnych zasad stowarzyszeń zawodowych lub innych organizacji zawodowych, przyjętych w ramach korzystania przez nie z ich autonomii prawnej; zasady ustanowione na mocy układów zbiorowych wynegocjowanych przez partnerów społecznych nie są uznawane za wymogi w rozumieniu niniejszej dyrektywy;

8) »nadrzędny interes publiczny« oznacza względy określone jako takie w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości i obejmuje: porządek publiczny, bezpieczeństwo publiczne, ochronę publiczną, zdrowie publiczne, utrzymanie równowagi finansowej systemu zabezpieczenia społecznego, ochronę konsumentów, usługobiorców i pracowników, uczciwość w transakcjach handlowych, zwalczanie nadużyć, ochronę środowiska naturalnego i środowiska miejskiego, zdrowie zwierząt, własność intelektualną, ochronę narodowego dziedzictwa historycznego i artystycznego, cele polityki społecznej i kulturalnej.

[...]”.

6 Artykuł 10 ust. 4 tej dyrektywy brzmi następująco:

„Zezwolenie zapewnia usługodawcy możliwość podjęcia lub prowadzenia działalności usługowej na całym terytorium danego państwa, także poprzez tworzenie agencji, spółek zależnych, oddziałów lub biur, z wyjątkiem przypadków, gdy zezwolenie dla każdego poszczególnego zakładu lub ograniczenie zezwolenia do pewnej części danego terytorium jest uzasadnione nadrzędnym interesem publicznym”.

7 Artykuł 15 tej samej dyrektywy stanowi:

„1. Państwa członkowskie sprawdzają, czy ich systemy prawne przewidują którykolwiek z wymogów wymienionych w ust. 2 oraz zapewniają zgodność takich wymogów z warunkami określonymi w ust. 3. Państwa członkowskie dostosowują swoje przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne w taki sposób, by były one zgodne z tymi warunkami.

2. Państwa członkowskie sprawdzają, czy w ramach ich systemu prawnego podejmowanie lub prowadzenie działalności usługowej jest uzależnione od spełnienia któregośkolwiek z następujących niedyskryminacyjnych wymogów:

a) ilościowe lub terytorialne ograniczenia zwłaszcza w postaci limitów ustalonych w związku z liczbą ludności lub minimalną odległością geograficzną pomiędzy usługodawcami;

[...]

3. Państwa członkowskie sprawdzają, czy wymogi określone w ust. 2 spełniają następujące warunki:

a) niedyskryminacja: wymogi nie mogą prowadzić do bezpośredniej lub pośredniej dyskryminacji ze względu na przynależność państwową lub, w przypadku spółek, ze względu na miejsce statutowej siedziby;

b) konieczność: wymogi muszą być uzasadnione nadrzędnym interesem publicznym;

c) proporcjonalność: wymogi muszą być odpowiednie dla zapewnienia osiągnięcia wyznaczonego celu i nie mogą wykraczać poza to, co niezbędne do osiągnięcia tego celu; nie może istnieć możliwość zastąpienia tych wymogów innymi, mniej restrykcyjnymi środkami, za pomocą których można osiągnąć ten sam skutek.

4. Ustępy 1, 2 i 3 mają zastosowanie do prawodawstwa w dziedzinie usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, jedynie w sytuacji gdy stosowanie tych ustępów nie zakłóca wykonywania, pod względem prawnym lub w rzeczywistości, określonego, przypisanego im zadania.

[...]”.

Prawo austriackie

8 Paragraf 120 ust. 1 austriackiego Gewerbeordnung (prawa o działalności gospodarczej, zwanego dalej „GewO”) stanowi:

„Do prowadzenia działalności w zakresie czyszczenia, zmiatania oraz sprawdzania przewodów dymowych i spalinowych, miejsc wlotu dymu i spalin do tych przewodów oraz przynależnych do nich palenisk wymagane jest zezwolenie na prowadzenie działalności kominiarskiej. W zakresie, w jakim kominiarze są zobowiązani na podstawie przepisów krajów związkowych do wykonywania zadań należących do służb administracyjnych, w szczególności w zakresie »ochrony przeciwpożarowej« [(»Feuerpolizei«)], nadzoru budowlanego i tym podobnych, wykonują oni zadania publiczne i w związku z tym muszą mieć siedzibę na terytorium Austrii”.

9 Paragraf 123 GewO przewiduje:

„1. Premier kraju związkowego [(Landeshauptmann)] w drodze rozporządzenia dokonuje terytorialnego rozgraniczenia obszaru wykonywania zawodu kominiarza. W rozporządzeniu tym należy wytyczyć granice okręgu kominiarskiego w taki sposób, aby umożliwić odpowiednią realizację zadań

»ochrony przeciwpożarowej« oraz zapewnić w granicach okręgu kominiarskiego gospodarcze podstawy dla utrzymania się przynajmniej dwóch zakładów kominiarskich zatrudniających przynajmniej dwóch pracowników w pełnym wymiarze czasu pracy [...].

2. Działalność gospodarczą można rejestrować w zawodzie kominiarza wyłącznie z ograniczeniem wykonywania działalności na podstawie § 120 ust. 1 do danego okręgu kominiarskiego. W przypadku zagrożenia w razie opóźnienia, zlecenia na podstawie § 122 ust. 2 oraz w przypadku zmiany okręgu kominiarskiego zgodnie z § 124 dopuszcza się jednak wykonywanie czynności określonych w § 120 ust. 1 także poza okręgiem kominiarskim [...].

3. W granicach obszaru swojego okręgu kominiarskiego kominiarze są zobowiązani do wykonywania czynności określonych w § 120 ust. 1 zgodnie z każdorazowo obowiązującą taryfą maksymalną”.

10 Zgodnie z § 124 GewO:

„W przypadku zmiany kominiarza zajmującego się danym obiektem kominiarskim dotychczasowy kominiarz jest zobowiązany do niezwłocznego przekazania kominiarzowi, który będzie zajmował się w przyszłości tym obiektem, gminie oraz właścicielowi obiektu kominiarskiego pisemnego sprawozdania dotyczącego ostatniego czyszczenia oraz stanu obiektu kominiarskiego [...]. Zmiana okręgu kominiarskiego jest dopuszczalna, jeżeli w danym okręgu kominiarskim działalność prowadzi nie więcej niż dwóch kominiarzy”.

11 Paragraf 125 ust. 1 GewO przewiduje, co następuje:

„Premier kraju związkowego określa w drodze rozporządzenia taryfy maksymalne. Przy ich określaniu uwzględnia się możliwą wydajność zakładów oraz interesy usługobiorców [...]”.

12 Uregulowania krajów związkowych zawierają normy dotyczące spoczywającego na właścicielach systemów ogrzewania obowiązku okresowego poddawania przewodów kominowych czyszczeniu przez kominiarzy. Ponadto powierzają one kominiarzom wykonywanie specjalnych zadań w zakresie „ochrony przeciwpożarowej”.

13 W kraju związkowym Karyntia zadania te obejmują w szczególności dokonywanie okresowej kontroli przeciwpożarowej (zwanej dalej „kontrolą przeciwpożarową”).

14 Ścisłej rzecz ujmując, § 26 Kärntner Gefahrenpolizei- und Feuerpolizeiordnung (ustawy o ochronie przed zagrożeniami oraz ochronie przeciwpożarowej kraju związkowego Karyntia) stanowi:

„1. Kontrola przeciwpożarowa obiektów budowlanych służy ustaleniu stanów powodujących zagrożenie pożarowe lub sprzyjających jego powstaniu lub też stanów, które mogą utrudnić lub uniemożliwić gaszenie pożarów oraz przeprowadzanie akcji ratunkowych.

2. Podczas kontroli przeciwpożarowej należy w szczególności ustalić za pomocą oględzin:

- a) czy przestrzegane są przez właściciela budynku (właściciela instalacji) lub użytkownika przepisy niniejszej ustawy lub też rozporządzeń lub decyzji wydanych na podstawie niniejszej ustawy, albo też czy nie zachodzą inne nieprawidłowości dotyczące [zasad ochrony przeciwpożarowej];
- b) czy istnieją szkody budowlane powodujące zagrożenie pożarowe; oraz
- c) czy zachodzą inne okoliczności mające znaczenie dla bezpieczeństwa pożarowego lub gaszenia pożarów [...].

3. Kontrolę przeciwpożarową przeprowadza się z uwzględnieniem ryzyka pożarowego obiektu budowlanego. Jest ona przeprowadzana w obiektach budowlanych:

- a) których dotyczy nieznaczące ryzyko pożarowe – raz na 15 lat;
- b) których dotyczy średnie ryzyko pożarowe – raz na 9 lat;
- c) których dotyczy wysokie ryzyko pożarowe – raz na 5 lat”.

15 Paragraf 27 Kärtner Gefahrenpolizei- und Feuerpolizeiordnung brzmi następująco:

„1. Kontrolę przeciwpożarową na podstawie § 26 [...] przeprowadza samodzielnie kominiarz, któremu zlecono to zadanie [...].

[...]

9. Właściciel (użytkownik, zarządca budynku) jest zobowiązany do uiszczenia opłaty tytułem pokrycia części kosztów kontroli przeciwpożarowej przeprowadzonej na podstawie ust. 1. W wypadku nieuiszczenia przez podmiot zobowiązany takiej części kosztów gmina dokonuje ustalenia jej wymiaru w drodze decyzji. Kwota odpowiadająca udziałowi w kosztach jest ustalana na podstawie taryfy opłat przewidzianych za przeprowadzenie kontroli w rozporządzeniu w sprawie wysokości maksymalnej taryfy za działalność kominiarską”.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

- 16 Gebhart Hiebler wykonuje zawód kominiarza w kraju związkowym Karyntia na podstawie zezwolenia na prowadzenie działalności ważnego w okręgu „A” tego kraju związkowego zgodnie z § 123 GewO.
- 17 Do dnia 26 lipca 2011 r. w okręgu „B” działalność prowadziło nie więcej niż dwóch kominiarzy. Kominiarze uprawnieni do prowadzenia działalności w innych okręgach – tak jak G. Hiebler – mogli na podstawie § 124 GewO poszukiwać również klientów znajdujących się w okręgu „B”.
- 18 Zmiana przepisów wykonawczych dotyczących sektorowego wykonywania zadań kominiarza w kraju związkowym Karyntia, która weszła w życie w dniu 27 lipca 2011 r., pociągnęła za sobą powstanie, w wyniku połączenia okręgu kominiarskiego „B” z innym okręgiem, nowego okręgu „C”.
- 19 Tymczasem, choć skutek tego połączenia czterech kominiarzy prowadziło działalność na terenie nowego okręgu kominiarskiego „C”, G. Hiebler nadal pozyskiwał zamieszkujących tam klientów i wykonywał swoją działalność kominiarską dla wielu spośród nich, którzy zlecali mu czyszczenie kominów.
- 20 Działalność ta spowodowała utratę części dochodu W. Schlagbauera, który posiadał zezwolenie na prowadzenie tej działalności w okręgu „C”. W związku z tym wystąpił on z powództwem przeciwko G. Hieblerowi przed Landesgericht Klagenfurt (sądem krajowym w Klagenfurcie), w którym to powództwie domagał się zaprzestania praktyki handlowej G. Hieblera zakwalifikowanej jako nieuczciwa, zasądzenia od niego zapłaty kwoty 2 594,65 EUR tytułem odszkodowania, odsetek i kosztów postępowania oraz podania treści wyroku do publicznej wiadomości. Gebhart Hiebler wniósł o oddalenie powództwa, podnosząc, że dyrektywa 2006/123 sprzeciwia się przepisom austriackim będącym przedmiotem postępowania głównego w zakresie, w jakim przepisy te wprowadzają ograniczenie terytorialne zezwolenia na prowadzenie prywatnej działalności gospodarczej kominiarzy.

- 21 Landesgericht Klagenfurt (sąd rejonowy w Klagenfurcie) uwzględnił powództwo W. Schlagbauera i stwierdził, że ograniczenie terytorialne przewidziane w § 123 GewO było zgodne z dyrektywą 2006/123, ponieważ jest ono niedyskryminacyjne, niezbędne i proporcjonalne.
- 22 Oberlandesgericht Graz (sąd okręgowy w Grazu) potwierdził to orzeczenie i dodał, że zadania użyteczności publicznej powierzone kominiarzom w dziedzinie „ochrony przeciwpożarowej” uzasadniały ograniczenie terytorialne zezwolenia na wykonywanie działalności kominiarskiej.
- 23 Gebhart Hiebler wystąpił do Oberster Gerichtshof (sądu najwyższego) ze skargą rewizyjną. Podniósł on przed tym sądem, że o ile przepisy krajowe będące przedmiotem postępowania w postępowaniu głównym mogły zostać uznane za zgodne z prawem Unii w zakresie, w jakim analizowane ograniczenia terytorialne dotyczą zadań wykonywanych przez kominiarzy w dziedzinie „ochrony przeciwpożarowej”, o tyle nie są one zgodne z prawem Unii w zakresie, w jakim ograniczenia te dotyczą także prywatnej działalności gospodarczej kominiarzy w zakresie czyszczenia i konserwacji przewodów dymowych i spalinowych, miejsc wlotu dymu i spalin do tych przewodów oraz przynależnych do nich palenisk.
- 24 Oberster Gerichtshof (sąd najwyższy) uważa za bezsporne, że dyrektywa 2006/123 zgodnie ze swoim art. 2 ust. 2 lit. i) nie stosuje się w odniesieniu do zadań użyteczności publicznej należących do „ochrony przeciwpożarowej”, lecz powinna ona obejmować swoim zakresem wyłącznie prywatną działalność gospodarczą kominiarzy. Niemniej jednak, w świetle istniejącego związku między tymi zadaniami i tą działalnością, sąd ten stawia sobie pytanie o możliwość przyjęcia, że stosowanie tej dyrektywy jest wyłączone w odniesieniu do wykonywania zawodu kominiarza w całości.
- 25 Ponadto na wypadek, gdyby ta prywatna działalność gospodarcza była objęta zakresem stosowania tej dyrektywy, Oberster Gerichtshof (sąd najwyższy) wyraża również wątpliwości co do zgodności przepisów austriackich będących przedmiotem postępowania głównego z ustanowionymi w art. 10 i 15 tej samej dyrektywy zasadami dotyczącymi swobody świadczenia usług w Unii.
- 26 W tych okolicznościach Oberster Gerichtshof (sąd najwyższy) postanowił zawiesić postępowanie i przedstawić Trybunałowi następujące pytania prejudycjalne:

„1) Czy cała działalność gospodarcza kominiarza jest wyłączona na podstawie art. 2 ust. 2 lit. i) dyrektywy 2006/123 z zakresu stosowania tej dyrektywy ze względu na to, że kominiarz wykonuje także zadania z zakresu »ochrony przeciwpożarowej« (kontrola przeciwpożarowa, opinie w ramach procesu budowlanego itp.)?

2) W wypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej:

Czy uregulowanie prawa krajowego, zgodnie z którym uprawnienie do wykonywania działalności kominiarza jest co do zasady ograniczone do określonego »okręgu kominiarskiego«, jest zgodne z art. 10 ust. 4 oraz art. 15 ust. 1, art. 15 ust. 2 lit. a) i art. 15 ust. 3 dyrektywy 2006/123?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytania pierwszego

- 27 Poprzez pytanie pierwsze sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy dyrektywę 2006/123 należy interpretować w ten sposób, że wykonywanie zawodu, takiego jak zawód kominiarza będący przedmiotem postępowania głównego, wyłączone jest w całości z zakresu zastosowania tego aktu z uwagi na fakt, że zawód ten oznacza nie tylko prowadzenie prywatnej działalności gospodarczej, lecz również wykonywanie zadań z zakresu „ochrony przeciwpożarowej”.

- 28 Oberster Gerichtshof (sąd najwyższy) stawia to pytanie, opierając się na dorozumianej przesłance, że powierzone kominiarzom kraju związkowego Karyntia zadania należące do „ochrony przeciwpożarowej” należy zakwalifikować jako działalność stanowiącą uczestnictwo w wykonywaniu władzy publicznej i stąd wchodzącą w zakres stosowania art. 2 ust. 2 lit. i) dyrektywy 2006/123. Chodzi więc o ustalenie, czy związek pomiędzy wykonywaniem tych zadań i prowadzeniem prywatnej działalności gospodarczej pociąga za sobą niestosowanie tej dyrektywy względem wykonywania tego zawodu w całości.
- 29 Ponadto – jak w swoich uwagach na piśmie stwierdza Komisja Europejska – sąd ten w postanowieniu odsyłającym nie sprecyzował okoliczności, które pozwoliły mu na taką kwalifikację tych zadań.
- 30 Z tego względu w celu dostarczenia użytecznej odpowiedzi na pytanie pierwsze konieczne jest wpierv zbadanie, czy zadania należące do „ochrony przeciwpożarowej”, takie jak te będące przedmiotem postępowania głównego, stanowią działania związane z „wykonywaniem władzy publicznej” w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. i) dyrektywy 2006/123 lub należą w danym wypadku do innej działalności należącej do zakresu stosowania tej dyrektywy. Dopiero w tych wypadkach należy następnie określić, czy taka okoliczność skutkuje niestosowaniem wspomnianej dyrektywy w odniesieniu do wykonywania działalności kominiarskiej w całości.
- 31 W ramach pierwszej weryfikacji należy zbadać na wstępie zakres art. 2 ust. 2 lit. i).
- 32 Tymczasem w pkt 2.1.2 podręcznika wdrażania dyrektywy o usługach (zwanego dalej „podręcznikiem”) stwierdzono, że przepis ten stanowi odzwierciedlenie odstępstwa od zasady swobody przedsiębiorczości ustanowionej w art. 45 WE, który obecnie, po wejściu w życie traktatu z Lizbony, stał się art. 51 TFUE. W celu dokonania wykładni tego przepisu należy więc odesłać do zasad wypracowanych przez Trybunał w jego orzecznictwie dotyczącym tych artykułów.
- 33 W świetle tego orzecznictwa należy na wstępie stwierdzić, że odstępstwo przewidziane w art. 2 ust. 2 lit. i) dyrektywy 2006/123 jako wyjątek od swobody podstawowej należy interpretować w sposób ograniczający zakres tego przepisu do tego, co jest absolutnie niezbędne dla ochrony interesów, które przepis ten pozwala państwom członkowskim chronić (zob. analogicznie wyrok Komisja/Belgia, C-47/08, EU:C:2011:334, pkt 84 i przytoczone tam orzecznictwo), i powinno być ograniczone zatem tylko do działalności, która rozpatrywana samodzielnie stanowi bezpośrednie i szczególne uczestnictwo w wykonywaniu władzy publicznej (zob. analogicznie wyroki: Komisja/Belgia, C-47/08, EU:C:2011:334, pkt 85; SOA Nazionale Costruttori, C-327/12, EU:C:2013:827, pkt 51).
- 34 Ponadto, jak wynika jeszcze z orzecznictwa Trybunału, za wykluczone z zakresu takiego odstępstwa należy uznać działania pomocnicze względem wykonywania władzy publicznej (zob. analogicznie wyrok Komisja/Niemcy, C-404/05, EU:C:2007:723, pkt 44), ponieważ nie są one związane z wykonywaniem uprawnień w ramach autonomii decyzyjnej i zostały dokonane w ramach bezpośredniego nadzoru państwowego (zob. analogicznie wyroki: Komisja/Portugalia, C-438/08, EU:C:2009:651, pkt 36, 41; SOA Nazionale Costruttori, C-327/12, EU:C:2013:827, pkt 53), i są pozbawione uprawnień do stosowania środków nacisku (zob. analogicznie wyrok Komisja/Hiszpania, C-114/97, EU:C:1998:519, pkt 37) lub środków przymusu (zob. analogicznie wyroki: Anker i in., C-47/02, EU:C:2003:516, pkt 61; a także Komisja/Portugalia, C-438/08, EU:C:2009:651, pkt 44).
- 35 W świetle tego orzecznictwa należy zatem zbadać, czy zadania należące do „ochrony przeciwpożarowej”, które zostały powierzone kominiarzom kraju związkowego Karyntia, są związane z „wykonywaniem władzy publicznej” w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. i) dyrektywy 2006/123.
- 36 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że jak wynika z § 26 Kärtner Gefahrenpolizei- und Feuerpolizeiordnung, zadania te polegają w szczególności na okresowych kontrolach obiektów budowlanych w celu ustalenia, czy właściciel instalacji lub użytkownik przestrzega norm ustawowych lub wykonawczych w tej dziedzinie, czy struktura budynku jest dotknięta nieprawidłowościami

skutkującymi ryzykiem pożaru i czy występują inne stany powodujące zagrożenie pożarowe lub sprzyjające jego powstaniu lub też stany, które mogą utrudnić lub uniemożliwić gaszenie pożarów oraz przeprowadzanie akcji ratunkowych.

- 37 Jednak w ramach wykonywania tych zadań – jak wskazuje rząd austriacki w swoich uwagach na piśmie – kominiarze działają na rzecz gmin, którym zostało przekazane przez art. 118 ust. 3 pkt 9 konstytucji austriackiej wykonywanie zadań miejscowej „ochrony przeciwpożarowej”.
- 38 Zadania należące do „ochrony przeciwpożarowej” stanowią zatem – jak stwierdził rzecznik generalny w pkt 35 opinii – działania pomocnicze względem wykonywania władzy publicznej w zakresie, w jakim zasadniczo są one delegowane na kominiarzy przez burmistrza każdej gminy i wykonywane pod jego bezpośrednim nadzorem, natomiast kominiarzom nie przysługują uprawnienia egzekucyjne, uprawnienia do stosowania zakazów lub uprawnienia do stosowania środków przymusu względem ich klientów. Stwierdzenie to jest wsparte nałożonym na kominiarzy obowiązkiem polegającym na zgłaszaniu danej gminie, w trakcie wykonywania tych zadań, nieprawidłowości, które nie zostały usunięte, jeśli występuje poważne ryzyko pożaru lub jeśli zaistniała przeszkoda w przeprowadzeniu kontroli.
- 39 Wynika stąd, że zadania należące do „ochrony przeciwpożarowej” wykonywane przez kominiarzy w kraju związkowym Karyntia nie są jako takie związane z wykonywaniem władzy publicznej w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. i) dyrektywy 2006/123 i nie stanowią zatem działalności wyłączanej na podstawie tego przepisu z zakresu stosowania tej dyrektywy.
- 40 Taki wniosek nie mógłby zostać potwierdzony w wypadku, gdyby sąd odsyłający miał zakwalifikować te zadania jako zadania związane z usługą świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym, jak to podnosił rząd austriacki w odpowiedzi na pytanie Trybunału.
- 41 W tym względzie należy stwierdzić, że jak wynika z akt sprawy, w których posiadaniu jest Trybunał, działania w dziedzinie „ochrony przeciwpożarowej” są realizowane przez kominiarzy kraju związkowego Karyntia, zgodnie z motywem 70 dyrektywy 2006/123 i orzecnictwem Trybunału, na podstawie specjalnych zadań użyteczności publicznej, które są im powierzone w oparciu o upoważnienie – czyli ich zezwolenie zawodowe – na podstawie przepisu aktu wykonawczego, czyli § 26 Kärtner Gefahrenpolizei- und Feuerpolizeiordnung, który definiuje w sposób jasny i przejrzysty dokładny charakter przydzielonego obowiązku w zakresie zadań użyteczności publicznej (zob. analogicznie wyroki: *Fallimento Traghetti del Mediterraneo*, C-140/09, EU:C:2010:335, pkt 37; *Femarbel*, C-57/12, EU:C:2013:517, pkt 48).
- 42 Ponadto z akt tych wydaje się również wynikać, że zgodnie z art. 14 TFUE, z art. 1 protokołu (nr 26) w sprawie usług świadczonych w interesie ogólnym, załączonego do traktatu FUE, i zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Trybunału zarejestrowani kominiarze w kraju związkowym Karyntia mają obowiązek zapewnienia – w oparciu o ten obowiązek usługi społecznej – realizacji zadań należących do „ochrony przeciwpożarowej” na rzecz wszystkich użytkowników powierzonego im sektora, tak aby zapewnić równość dostępu do świadczeń, przy zastosowaniu jednolitych opłat, których maksymalna kwota jest określana w drodze rozporządzenia premiera kraju związkowego (zob. analogicznie wyroki: *Fallimento Traghetti del Mediterraneo*, C-140/09, EU:C:2010:335, pkt 38; *Femarbel*, C-57/12, EU:C:2013:517, pkt 47), i przy zapewnieniu podobnych warunków jakości, bez względu na szczególne okoliczności i na rentowność ekonomiczną każdej indywidualnej operacji (zob. podobnie wyrok *Corbeau*, C-320/91, EU:C:1993:198, pkt 15).
- 43 Niemniej jednak, nawet gdyby zadania te należało zakwalifikować jako usługę świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym – czego ustalenie należy do sądu odsyłającego – wciąż są one objęte zakresem stosowania dyrektywy 2006/123.

- 44 Jak bowiem podkreślił rzecznik generalny w pkt 37 opinii, z art. 2 ust. 2 lit. a) tej dyrektywy w związku z motywami 17, 70 i 72 tego aktu wyraźnie wynika, że zasady ustanowione przez ową dyrektywę podlegają stosowaniu zasadniczo względem każdej usług świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym, ponieważ jedynie usługi o charakterze nieekonomicznym świadczone w interesie ogólnym są wykluczone z zakresu stosowania tych zasad.
- 45 Należy więc skonkludować, że niezależnie od kwalifikacji zastosowanej przez sąd odsyłający zadania należące do „ochrony przeciwpożarowej” wykonywane przez kominiarzy w kraju związkowym Karyntia są objęte zakresem stosowania tej samej dyrektywy.
- 46 Ponadto nie ma konieczności poruszać kwestii – jako że okazała się ona bezprzedmiotowa – czy związek między wspomnianymi zadaniami i prywatną działalnością gospodarczą prowadzoną przez kominiarzy w kraju związkowym Karyntia skutkuje niestosowaniem dyrektywy 2006/123 również w odniesieniu do tej ostatniej działalności, a zatem do wykonywania zawodu kominiarza w całości.
- 47 W świetle powyższych rozważań na pytanie pierwsze trzeba udzielić odpowiedzi, iż dyrektywę 2006/123 należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ona swym zakresem wykonywanie w całości zawodu takiego jak zawód kominiarza będący przedmiotem postępowania głównego, w sytuacji gdy zawód ten oznacza nie tylko prowadzenie prywatnej działalności gospodarczej, lecz również wykonywanie zadań z zakresu „ochrony przeciwpożarowej”.

W przedmiocie pytania drugiego

- 48 Poprzez pytanie drugie sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 10 i 15 dyrektywy 2006/123 sprzeciwiają się przepisom krajowym, takim jak przepisy będące przedmiotem postępowania głównego, które ograniczają zezwolenie na wykonywanie zawodu kominiarza w całości do określonego obszaru geograficznego.
- 49 W tym względzie na wstępie należy stwierdzić, że takie ograniczenie terytorialne zezwolenia na wykonywanie działalności usługowej stanowi, zgodnie z art. 10 i art. 15 tej dyrektywy, ograniczenie swobody świadczenia usług.
- 50 Po pierwsze, z art. 10 ust. 4 tej samej dyrektywy – który przewiduje, że każde zezwolenie zapewnia usługodawcy możliwość prowadzenia działalności usługowej „na całym terytorium danego państwa” – pośrednio wynika bowiem, że ograniczenie terytorialne takiego zezwolenia stanowi przeszkodę w prowadzeniu danej działalności.
- 51 Po drugie, art. 15 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2006/123 wyraźnie kwalifikuje „ograniczenia terytorialne” w prowadzeniu działalności usługowej jako „wymogi” w rozumieniu art. 4 pkt 7 tej dyrektywy, które wpływają na swobodę przedsiębiorczości dla usługodawców.
- 52 W tym kontekście, aby udzielić sądowi odsyłającemu użytecznej odpowiedzi, należy określić na podstawie art. 10 i 15 tej dyrektywy system prawny, któremu podlega ograniczenie terytorialne takie jak to będące przedmiotem postępowania głównego, w celu zbadania, czy ograniczenie to jest zakazane lub czy może zostać dopuszczone przy spełnieniu pewnych warunków.
- 53 Po pierwsze, o ile w odniesieniu do art. 10 dyrektywy 2006/123 prawdą jest, że brzmienie ust. 4 tego artykułu wymaga po prostu istnienia „nadrzędnego interesu publicznego” dla uzasadnienia ograniczenia zezwolenia do określonej części terytorium krajowego, o tyle jednak, jak podkreślił rzecznik generalny w pkt 45 opinii i jak wynika z pkt 6.1.5 podręcznika, przepis ten wymaga, aby takie ograniczenie było również zgodne z zasadami niedyskryminacji i proporcjonalności jako zasadami ogólnymi prawa Unii.

- 54 Po drugie, należy stwierdzić, że art. 15 dyrektywy 2006/123, poprzez włączenie ograniczeń terytorialnych w wykonywaniu działalności usługowej do listy wymienionych w ust. 2 tego artykułu wymogów podlegających ocenie, uprawnia również państwa członkowskie na podstawie art. 15 ust. 1 do utrzymania lub w danym wypadku wprowadzenia do ich systemów prawnych takich ograniczeń, z zastrzeżeniem jednak, że są one zgodne z warunkami niedyskryminacji, konieczności i proporcjonalności, o których mowa w ust. 3 tego artykułu (zob. podobnie wyrok *Rina Services i in.*, C-593/13, EU:C:2015:399, pkt 32, 33).
- 55 Z rozważań tych wynika, że – jak podnosi Komisja w swoich uwagach na piśmie – art. 10 ust. 4 i art. 15 ust. 3 tej dyrektywy przewidują możliwość uzasadnienia ograniczenia swobody przedsiębiorczości, takiego jak będące przedmiotem postępowania głównego ograniczenie terytorialne, i wymagają w tym celu spełnienia identycznych przesłanek mających na celu to, aby omawiane ograniczenie przede wszystkim nie prowadziło do dyskryminacji ze względu na przynależność państwową, następnie aby było uzasadnione nadrzędnym interesem publicznym i wreszcie aby było odpowiednie do zapewnienia osiągnięcia wyznaczonego celu, nie wykraczało poza to, co niezbędne do jego osiągnięcia, i aby nie istniała możliwość zastąpienia tych wymogów innymi, mniej restrykcyjnymi środkami, za pomocą których można osiągnąć ten sam skutek.
- 56 W niniejszej sprawie należy w pierwszej kolejności stwierdzić, że rozpatrywane w postępowaniu głównym ograniczenie terytorialne jest stosowane bez dyskryminacji ze względu na obywatelstwo.
- 57 Po drugie, należy stwierdzić, że jak wynika z uwag na piśmie rządu austriackiego, ograniczenie to służy zapewnieniu właściwego funkcjonowania wymogów w zakresie ochrony przeciwpożarowej i poprawie zapobiegania pożarom, eksplozjom i zatruciom gazem.
- 58 Tymczasem skoro takie cele zaliczają się do ochrony zdrowia publicznego, która – jak wynika z art. 4 pkt 8 dyrektywy 2006/123 i orzecznictwa Trybunału – figuruje wśród względów nadrzędnego interesu publicznego mogących uzasadniać ograniczenia swobody przedsiębiorczości (zob. w szczególności podobnie wyrok *Ottica New Line di Accardi Vincenzo*, C-539/11, EU:C:2013:591, pkt 34 i przytoczone tam orzecznictwo), to należy uznać, że warunek dotyczący konieczności ograniczenia terytorialnego został w postępowaniu głównym również spełniony.
- 59 Należy zatem, po trzecie, zbadać proporcjonalność ograniczenia terytorialnego będącego przedmiotem postępowania głównego, sprawdzwszy najpierw, czy ograniczenie to jest właściwe do zapewnienia realizacji wyznaczonego celu.
- 60 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału zakłady i elementy infrastruktury opieki zdrowotnej, apteki a także zakłady optyczne mogą podlegać planowaniu, tak aby zapewnić opiekę zdrowotną, która byłaby dostosowana do zapotrzebowania ludności, pokrywała całe terytorium i uwzględniała rejony geograficznie odizolowane lub z innych względów znajdujące się w gorszej sytuacji (zob. podobnie wyroki: *Hartlauer*, C-169/07, EU:C:2009:141, pkt 51, 52; *Blanco Pérez i Chao Gómez*, C-570/07 i C-571/07, EU:C:2010:300, pkt 70; a także *Ottica New Line di Accardi Vincenzo*, C-539/11, EU:C:2013:591, pkt 36, 37).
- 61 Tymczasem wydaje się, że owe zasady można zastosować w odniesieniu do wykonywania zawodu kominiarza w postępowaniu głównym.
- 62 Z uwag rządu austriackiego wynika bowiem, że w krajach związkowych takich jak kraj związkowy Karyntia występują aglomeracje, które mogłyby być postrzegane przez kominiarzy jako lukratywne, a przez to bardziej atrakcyjne, takie jak aglomeracje położone w strefach zurbanizowanych. Natomiast inne części terytorium kraju, jak na przykład obszary geograficznie odosobnione lub z innych względów mniej korzystne, mogą być uważane za mniej atrakcyjne (zob. analogicznie wyrok *Blanco Pérez i Chao Gómez*, C-570/07 i C-571/07, EU:C:2010:300, pkt 72).

- 63 Nie można zatem wykluczyć, że w braku podziału na okręgi kominiarze decydowaliby się wykonywać swoją działalność w miejscowościach uważanych za atrakcyjne, a więc na korzyść ograniczonej części ludności, tak że mieszkańcy miejscowości mniej atrakcyjnych ucierpieliby z powodu zbyt małej liczby usługodawców mogących zapewnić pewną i należytej jakości usługę kominiarską (zob. analogicznie wyrok Blanco Pérez i Chao Gómez, C-570/07 i C-571/07, EU:C:2010:300, pkt 73).
- 64 Wynika stąd, że ograniczenie terytorialne będące przedmiotem postępowania głównego należy uznać za umożliwiające rozdzielenie kominiarzy na terenie kraju w sposób zrównoważony, zapewnienie całej ludności odpowiedniego dostępu do działalności kominiarskiej, a zatem zagwarantowanie adekwatnej ochrony zdrowia publicznego.
- 65 Jeśli z powyższego wynika, że przepisy takie mogą zasadniczo osiągnąć cel ochrony zdrowia publicznego, to wymagane jest jeszcze, aby przepisy te realizowały ten cel w sposób spójny. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału ustawodawstwo krajowe jest bowiem odpowiednie do zapewnienia realizacji podnoszonego celu wyłącznie wówczas, gdy rzeczywiście odzwierciedla ono troskę o osiągnięcie go w sposób spójny i systematyczny (zob. podobnie wyroki: Blanco Pérez i Chao Gómez, C-570/07 i C-571/07, EU:C:2010:300, pkt 94; Ottica New Line di Accardi Vincenzo, C-539/11, EU:C:2013:591, pkt 47; a także Sokoll-Seebacher, C-367/12, EU:C:2014:68, pkt 39).
- 66 W tym względzie, choć to do sądu odsyłającego ostatecznie należy ustalenie, czy i w jakim zakresie § 123 GewO spełnia tę przesłankę, to jednak Trybunał jest właściwy do dostarczenia temu sądowi wskazówek wyprowadzonych z akt sprawy w postępowaniu głównym oraz uwag pisemnych bądź ustnych, które zostały mu przedstawione, umożliwiających sądowi odsyłającemu wydanie rozstrzygnięcia (zob. wyrok Grupo Itevelesa i in., C-168/14, EU:C:2015:685, pkt 77 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 67 Należy również stwierdzić, że przepisy będące przedmiotem postępowania głównego nie ustanawiają w sposób bezpośredni ani nie ujmują w ramy organizacyjne podziału na sektory geograficzne na podstawie spójnych kryteriów w celu zapewnienia zrównoważonego rozdzielenia wykonywania przez kominiarzy równocześnie ich czynności w ramach prowadzenia prywatnej działalności gospodarczej i zadań należących do „ochrony przeciwpożarowej” w tych sektorach.
- 68 Wprawdzie analizowane w postępowaniu głównym ograniczenie terytorialne dotyczy bowiem wykonywania zawodu kominiarza w całości, jednak przepisy krajowe przyjmują jako jedyne kryterium podziału na sektory kryterium dotyczące minimalnej liczby kominiarzy, którym należy zapewnić opłacalność ekonomiczną działalności w ramach każdego okręgu kominiarskiego w celu zapewnienia właściwego wykonywania zadań należących do „ochrony przeciwpożarowej”, bez uwzględnienia w jakikolwiek sposób prywatnej działalności gospodarczej, która ponadto stanowi zasadniczą część wykonywania zawodu kominiarza.
- 69 Z tego względu wdrażaniu § 123 GewO towarzyszy ryzyko, że przepis ten nie zapewni zrównoważonego rozmieszczenia prywatnych działalności gospodarczych kominiarzy na całym danym terytorium, a tym samym nie zapewni odpowiedniego poziomu ochrony zdrowia publicznego na całym tym terytorium (zob. analogicznie wyrok Ottica New Line di Accardi Vincenzo, C-539/11, EU:C:2013:591, pkt 54).
- 70 W tych okolicznościach i z zastrzeżeniem kontroli sądu odsyłającego wydaje się, że przepisy krajowe będące przedmiotem postępowania głównego nie realizują celu ochrony zdrowia publicznego w sposób spójny i systematyczny.

- 71 Taka ocena, która wynika z wykładni art. 10 ust. 4, art. 15 ust. 1, art. 15 ust. 2 lit. a) i art. 15 ust. 3 dyrektywy 2006/123, mogłaby jednak nie przeważać, gdyby oceny tych przepisów krajowych należało dokonać w świetle tego art. 15 ust. 4, w wypadku gdyby sąd odsyłający miał zakwalifikować zadania należące do „ochrony przeciwpożarowej” jako zadania związane z usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym, zgodnie z zasadami opisanymi w pkt 41 i 42 niniejszego wyroku.
- 72 W tym względzie należy bowiem stwierdzić, że art. 15 ust. 4 tej dyrektywy przewiduje, iż normy ustanowione w ust. 1–3 tego artykułu mają zastosowanie do przepisów krajowych w dziedzinie usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym jedynie w sytuacji, gdy stosowanie tych ustępów nie zakłóca wykonywania, pod względem prawnym lub w rzeczywistości, określonego, przypisanego im zadania.
- 73 W tym kontekście i w świetle analizy pkt 10.2.4 podręcznika w związku z motywem 72 dyrektywy 2006/123 należy zatem interpretować art. 15 ust. 4 tej dyrektywy w taki sposób, że przepis ten nie sprzeciwia się przepisom krajowym przewidującym ograniczenie terytorialne takie jak będące przedmiotem postępowania głównego w takim zakresie, w jakim ograniczenie to jest, po pierwsze, niezbędne do wykonywania przez kominiarzy ich zadań należących do „ochrony przeciwpożarowej” w warunkach opłacalnych ekonomicznie, i po drugie, proporcjonalnych do tego wykonania.
- 74 Tymczasem jak wynika z orzecznictwa Trybunału dotyczącego zasad traktatu dotyczących konkurencji, w celu przeprowadzenia takiej ostatecznej oceny należy zapewne wyjść z założenia, zgodnie z którym obowiązek podmiotów, na których spoczywa zadanie o ogólnym interesie gospodarczym zapewnienia swoich usług w warunkach równowagi gospodarczej, zakłada możliwość kompensacji między rentownymi sektorami działalności i sektorami mniej rentownymi oraz może zatem uzasadniać ograniczenie swobody przedsiębiorczości w sektorach ekonomicznie rentownych (zob. analogicznie wyroki: Corbeau, C-320/91, EU:C:1993:198, pkt 16, 17; a także Ambulanz Glöckner, C-475/99, EU:C:2001:577, pkt 57).
- 75 Niemniej jednak należy również stwierdzić, że takie ograniczenie jest nieuzasadnione w wypadku, gdy przedmiotem sprawy są usługi szczególne, możliwe do wyodrębnienia spośród danych usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, w zakresie, w jakim usługi te z uwagi na ich rodzaj oraz warunki, w jakich są oferowane, nie podważają równowagi ekonomicznej tych usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym (zob. analogicznie wyroki: Corbeau, C-320/91, EU:C:1993:198, pkt 19; Ambulanz Glöckner, C-475/99, EU:C:2001:577, pkt 59).
- 76 W świetle tych rozważań do sądu odsyłającego należy zbadać w ramach oceny proporcjonalnego charakteru analizowanego w postępowaniu głównym ograniczenia terytorialnego, czy prywatna działalność gospodarcza prowadzona przez kominiarzy w kraju związkowym Karyntia jest tak ściśle związana z zadaniami należącymi do „ochrony przeciwpożarowej”, że należy ją uznać za nierozdzielnie związaną z tymi zadaniami.
- 77 W odmiennym wypadku to do tego sądu należy zbadać, czy będące przedmiotem postępowania głównego ograniczenie terytorialne, w zakresie, w jakim obejmuje również prowadzenie prywatnej działalności gospodarczej możliwej do wyodrębnienia spośród zadań należących do „ochrony przeciwpożarowej”, jest w każdym razie niezbędne do umożliwienia danym kominiarzom zapewnienia tych zadań w warunkach równowagi ekonomicznej, lub czy opłacalność ekonomiczna wykonywania tych zadań może zostać również zagwarantowana za pomocą odnoszącego się wyłącznie do tych ostatnich czynności podziału na sektory.
- 78 W tym względzie z akt sprawy, które znajdują się w posiadaniu Trybunału, wynika, że przepisy kraju związkowego Salzburg definiują okręgi kominiarskie jedynie z punktu widzenia zadań należących do „ochrony przeciwpożarowej”, co może stanowić dowód na to, iż takie ograniczenie terytorialne mogłoby stanowić zagrożenie dla wykonywania tych zadań w warunkach równowagi ekonomicznej.

- 79 W świetle całości powyższych względów na pytanie drugie należy odpowiedzieć w ten sposób, że:
- artykuł 10 ust. 4, art. 15 ust. 1, art. 15 ust. 2 lit. a) i art. 15 ust. 3 dyrektywy 2006/123 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom krajowym, takim jak będące przedmiotem postępowania głównego przepisy ograniczające zezwolenie na wykonywanie zawodu kominiarza w całości do określonego okręgu geograficznego, w wypadku gdy przepisy te nie służą w sposób spójny i systematyczny osiągnięciu celu ochrony zdrowia publicznego, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego;
  - artykuł 15 ust. 4 dyrektywy 2006/123 należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on takim przepisom, w wypadku gdy zadania należące do „ochrony przeciwpożarowej” powinny zostać zakwalifikowane jako zadania związane z usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym, w zakresie, w jakim przewidziane ograniczenie terytorialne jest niezbędne i proporcjonalne do wykonywania tych zadań w warunkach opłacalnych ekonomicznie. Do sądu odsyłającego należy dokonanie tego ustalenia.

W przedmiocie kosztów

- 80 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Dyrektywę 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącą usług na rynku wewnętrznym należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ona swym zakresem w całości wykonywanie zawodu takiego jak zawód kominiarza będący przedmiotem postępowania głównego, podczas gdy zawód ten oznacza nie tylko prowadzenie prywatnej działalności gospodarczej, lecz również wykonywanie zadań z zakresu „ochrony przeciwpożarowej”.**
- 2) **Artykuł 10 ust. 4, art. 15 ust. 1, art. 15 ust. 2 lit. a) i art. 15 ust. 3 dyrektywy 2006/123 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom krajowym, takim jak będące przedmiotem postępowania głównego przepisy ograniczające zezwolenie na wykonywanie zawodu kominiarza w całości do określonego okręgu geograficznego, w wypadku gdy przepisy te nie służą w sposób spójny i systematyczny osiągnięciu celu ochrony zdrowia publicznego, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego.**

Artykuł 15 ust. 4 dyrektywy 2006/123 należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on takim przepisom, w wypadku gdy zadania należące do „ochrony przeciwpożarowej” powinny zostać zakwalifikowane jako zadania związane z usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym w zakresie, w jakim przewidziane ograniczenie terytorialne jest niezbędne i proporcjonalne do wykonywania tych zadań w warunkach opłacalnych ekonomicznie. Do sądu odsyłającego należy dokonanie tego ustalenia.

Podpisy